

מ"ת 35418/02/16 - וליד אבו ג'ודה נגד מדינת ישראל-תביעות שלוחת המעצרים ראשל"צ

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 35418-02-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אבו גודה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
המבקש	וליד אבו ג'ודה ע"י ב"כ עו"ד ענבוס
נגד	מדינת ישראל- תביעות שלוחת המעצרים ראשל"צ
המשיבה	

החלטה

לפניי בקשה לעיון חוזר, בה עותר המבקש להחזיר לידי את רישיון הנהיגה שלו.

רישיון הנהיגה הופקד לאחר שהוטלה על המבקש פסילה מלנהוג ברכב, עד תום ההליכים, זאת במסגרת תנאי השחרור שנקבעו בהחלטת כב' השופט מיכליס מיום 21.2.16. באותה החלטה מצא כב' השופט כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמבקש הסיע ברכבו 12 תושבי האזור ששהו בישראל שלא כדין, וכן הסיע נוסעים מעל למותר, בשכר, עבירה לפי תקנה 84 לתקנות התעבורה. יחד עם זאת מצא לנכון להקל בתנאי השחרור שנקבעו קודם לכן, והסתפק בפסילת הרישיון, כאמור.

המבקש טוען כי ביום 29.5.16 ניתנה בעניינו החלטה נוספת, מידי כב' השופט קלייטמן, בה נקבע כי בהתאם לחוק, פסילת הרישיון תקיפה למשך 6 חודשים בלבד. לפיכך, טענתו היא כי עתה, משחלפה תקופה זו, יש להשיב לו את הרישיון. בעניין זה, הפנה להוראת סעיף 50 לפקודת התעבורה, המגביל את משך הפסילה שניתן להטיל, לתקופה של 6 חודשים בלבד. בנוסף, טען כי בכל מקרה, היות שעונש הפסילה המקסימלי בגין העבירות שבכתב האישום הוא למשך 6 חודשים, והיות שנהוג לנכות את תקופת הפסילה עד תום ההליכים, אין זה הוגן להמשיך את הפסילה מעבר ל-6 החודשים שחלפו.

לאחר שבחנתי את טענות המשיב, אלה מסקנותיי:

א. הלכה היא כי על פסילת רישיון נהיגה במסגרת של תנאי שחרור ממעצר, לא חלה הוראת סעיף 50 לפקודת התעבורה, אלא המדובר בהוראת בית המשפט מכוח סמכותו לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, כפי שנקבע בבש"פ 2172/12 הוואש נ' מד"י (28.3.12):

לטעמי, נקודת המוצא היא, כי החלטתו של בית משפט קמא, לפסול את העורר מלהחזיק רישיון נהיגה עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו, התקבלה במסגרת ההחלטה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, וכחלק מהסמכות הנתונה לבית המשפט לפי הוראות סעיפים 21(ב) ו-48 לחוק המעצרים. מבחינה זו אין בענייננו מקום להיזקק להוראות פקודת התעבורה. כידוע, סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורה, כי בית המשפט לא יצווה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים, אלא אם "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה". בענייננו, פסילת העורר מלהחזיק רישיון נהיגה היתה אחד התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט לשחרורו ממעצר. סעיף 48 לחוק המעצרים מונה רשימת תנאים שביה המשפט יכול להורות עליהם, אך מוסיף וקובע כי בית המשפט "רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שיימצא לנכון". פסילת רישיון הנהיגה אינה בין התנאים המנויים בסעיף 48 לחוק המעצרים, אך ברי כי בית המשפט מוסמך לקבוע תנאי זה כחלק מתנאי השחרור. ראינו לעיל, כי החלטת השחרור ניתנה במסגרת הליכים ממושכים שעניינם היה הבקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים ולא במסגרת בקשות או הליכים לפי פקודת התעבורה. לפיכך, יש לקבוע כי בית המשפט המחוזי הורה על פסילת רישיונו של העורר בגדר סמכותו לקביעת תנאי שחרור לחלופת מעצר מכוח חוק המעצרים (ראו דוגמאות למקרים בהם כך נעשה כשהיה מדובר בעבירות שאינן קבועות בפקודת התעבורה: בש"פ 2274/97 הייב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.4.1997); בש"פ 6751/10 גמליאל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.9.2010)).

די באמור כדי להביא לדחיית הערר, שכן ההחלטה על פסילת רישיונו של העורר לא ניתנה לפי הוראת סעיף 46 לפקודת התעבורה, וממילא אינה חוסה תחת צילו של סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה. פסילת הרישיון היא תנאי שחרור שעומד בתוקפו, כל עוד לא בוטל או שונה על-ידי בית המשפט, עד לתום ההליכים נגד העורר.

דברים זהים נקבעו לאחרונה בבש"פ 8374/15 יצחק נ' מד"י (8.12.15).

ב. לאור האמור, אין בידי לקבל את הטענה לפיה פקעה תקופת הפסילה שהוטלה על המבקש, שכן זו הוטלה עליו כחלק מתנאי השחרור ממעצר, ועל כן היא שרירה וקיימת עד תום ההליכים נגדו.

ג. אינני מקבלת את הטענה לפיה שינתה החלטת כב' השופט קלייטמן את ההחלטה בדבר משך הפסילה. קריאת ההחלטה מלמדת כי כב' השופט לא בא לשנות מן ההחלטה הקודמת, אלא לכל היותר הביע דעתו, בשולי החלטתו, בדבר המצב החוקי, ואף הוסיף כי לטעמו לא ניתן לקצר את תקופת הפסילה, כפי שנתבקש אז. לדעתי, אין באמירות הללו כדי לשנות מהחלטת כב' השופט מיכלס, שהיתה ברורה לחלוטין, ואף נסמכה על המצב המשפטי הנכון, כעולה מהחלטות בית המשפט העליון. אילו ראה כב' השופט קלייטמן לנכון לקצר את תקופת הפסילה, יש להניח שהיה קובע כך באופן ברור וחד משמעי.

ד. משקבעתי כי פסילת המבקש עודנה בתוקף כיום, יש מקום לבחון את בקשתו לעיון חוזר וביטול הפסילה,

בהתאם למכלול הנסיבות, כמקובל.

ה. עיון בתיק העיקרי מעלה כי המבקש כפר בעובדות האישום, והתיק נקבע להוכחות ביום 13.10.16, מה שמלמד כי ניהול התיק עתיד להימשך עוד כמה חודשים, לכל הפחות. לכך יש להוסיף את העובדה שהמבקש הוא צעיר ללא כל עבר פלילי, סטודנט להנדסה במכללת באר שבע, ומתגורר ביישובי הפזורה בנגב. מעולם לא נטען כי המבקש הפר את הוראת הפסילה. גם לא נטען כי הוא עוסק כיום בהסעה בשכר, ונראה כי האירוע שבכתב האישום היה ניסיון מזדמן וחד פעמי, להתפרנס.

ו. אני מקבלת את טענת המבקש לפיה המשך פסילתו כיום, בחלוף 6 חודשים עלולה להימצא בלתי מידתית, שעה שגם אם יורשע, יהא בית המשפט רשאי להטיל עליו עונש של פסילה למשך 6 חודשים לכל היותר, בהתאם לסעיף 12א(ג) (4) לחוק הכניסה לישראל, ויהא מקום לשקול ניכוי ימי הפסילה הנוכחית. אמנם המבקש מואשם גם בעבירה של הסעה מעל למותר בשכר, אך בגין עבירה זו נקבעה בחוק פסילת מינימום למשך 3 חודשים (סעיף 38 לפקודת התעבורה), ואין הכרח, אם כן, שתוטל פסילה ממושכת יותר.

ז. בנסיבות שתוארו, ולנוכח חלוף הזמן מאז הוטלה הפסילה, אני סבורה כי חל שינוי בנסיבות, המצדיק הקלה על המבקש.

ח. לפיכך, אני מתירה למבקש לנהוג מעתה ברכב. יחד עם זאת, אני אוסרת כל הסעה בשכר, מכל סוג שהוא. יובהר כי הפרה של הוראתי זו, עלולה להביא למעצרו של המבקש, ודיון מחודש בתנאי שחרורו.

ט. המזכירות תשיב לידי המבקש את רישיונו.

י. המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים, בדחיפות רבה.

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ו, 29 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.